

Betingelse er den, som strax fremtræder i § 1, nemlig, at mindst 20 Hunsfædre have skaffet sig en Kirkebygning eller særlig Bedesal med alt til en fuldstændig Gudstjeneste Fornødent, at disse 20 Hunsfædre boe i en Afstand af høist 3 Mile fra Kirken og ere blevne enige om at løse Sognebaand og at slutte sig til en bestemt Person. Den høitærede Minister anerkjendte i sit Foredrag, at det i sig selv var en meget betryggende Betingelse. Jeg for mit Vedkommende skal bemærke, at naar Tallet 20 er valgt i Lovforslaget, er det ganske vist noget vilkaarligt valgt, men jeg troer paa ingen Maade, at man vil kunne sige, at Tallet er sat for lavt; thi lad os vel lægge Mærke til, at disse 20 Hunsfædre ikke uden Videre kunne slutte sig sammen, men at de først skulle bevise, at de have tilveiebragt de ingenlunde ubetydelige Midler, der udfordres til en Kirke eller en Bedesal, og naar den høitærede Minister har antydet, at det, at tilveiebringe en Bedesal, ikke er saa vanskeligt, maa jeg gjøre opmærksom paa, at det dog ikke gaaer saa ganske let, navnlig naar det fastholdes, at der skal være tilveiebragt alt det Tilbehør, der hører med til en ordentlig og værdig Gudstjeneste. Ved denne første Betingelse er der i Virkeligheden tilveiebragt en stærk Garanti imod, at Folk uden Videre og letindigt slutte sig sammen paa den Maade. Saaledes som de menneskelige Forhold ere, ville Folk ikke let bringe et saadant Offer for Ting, som de ikke have sand Interesse for, og naar 20 Hunsfædre blive enige om at bringe det, kan man derfor være vis paa, at det er, fordi der er en virkelig Trang tilstede; jo færre de ere, som danne en sliq Frimenhed, desto større er ogsaa det Offer, der bringes; det tør jeg maaskee bede erindret, naar man mener, at Tallet er sat for lavt. En anden Betingelse er, at de slutte sig sammen om en tjenstelig Præst, altsaa om en Mand, om hvem den høitærede Minister ytrede, at han havde allerede Statens Kaldelse og Folkekirken's Ordination. Lad være, at selv med denne Indskrænkning enkelte mindre værdige Mænd kunne blive til Sjælesørgere, jeg skal ikke benægte, at denne Mulighed er tilstede: men jeg troer, at der ved denne Bestemmelse — Loven kan jo ikke passe paa alle Tilfælde, men

kun paa de almindelige — er tilveiebragt, hvad der i den Henseende kan være nødvendigt. Den tredie Betingelse findes i § 2, og det er, at Vedkommende undergive sig det stedlige Tilsyn af Provsten og Biskoppen. Vedkommende indordner sig altsaa, naturligviis med de Forbehold, som nødvendig maae flyde af den friere, i selve Lovforslaget begrundede Stilling, under de almindelige Love og Forrifter for Folkekirken, og underkaster sig selvfølgelig ogsaa de Domstole, der ere knyttede til Provst og Biskop, og jeg kan ikke indsee, hvorledes der i denne Henseende kan opstaae Tvivl hos den høitærede Minister. Jeg seer derfor heller ikke, hvorledes man kan frygte for, at uværdige Personier skulle forblive i Embederne, eller Rjæteri og Branglære faae Indpas ad denne Vej. Jeg troer, at naar man tager Sagen fra det reent practiske Synspunkt, vil dette Lovforslag ikke kunne berede nogen virkelig Vanskelighed og være saa langt fra, at det vil fremkalde Splid og Forvirring, at jeg tør sige, at det Modsatte vil blive Tilfældet; det vil tværtimod være det bedste Middel til at holde Trafald og Sectvæsen borte og fremkalde Liv paa et Omraade, hvor netop Liv hører hjemme. Den høitærede Minister antydede imidlertid en anden Indvending, der ikke er hentet fra practiske Hensyn, men fra et mere principielt Standpunkt. Man kan sige, og jeg har allerede hørt det sige: Hvad skulle vi med denne tilshueløbende saa ustyrlige Lov? Seer I ikke, at de Mænd, hvis Trang man paa denne Maade vil komme imøde, ville, hvis denne Lov vedtages, fra at være et Samfund af Menneſter, der trænger til at holdes under Armene, lidt efter lidt voxe op til at blive til en Magt, der trænger den gamle lutherſke Kirke tilbage og tilvæner sig Magten? Nei, lad os ikke komme ind paa denne Vej; lad os indskrænke os til at give dem den samme Bistand, som andre „anerkjendte Troessamfund“ i Staten. Jeg svarer for mit Vedkommende Dem, der vil tage Sagen saaledes: Ja, det kan være godt nok at anerkjende dem som Troessamfund, men er man berettiget til at afvise dem dermed? Det er deres berettigede Dasse og Billie at blive i Folkekirken's Skød, de høre hjemme der med seldsamme Ret som de, der holde sig til de af